

[Jørgen Jensen.]

nen billiggør den sociale sektor, men fremfor alt må der være vilje til at forbedre den på en lang række områder.

Men hvad har vi set i den situation? Fler-tallet i folketinget vedtager afskedigelse af personale i børneinstitutioner. Man øger dermed arbejdsløsheden, samtidig med at man påfører samfundet øgede udgifter i årene fremover for de sociale problemer, der bliver følgen af en for ringe indsats i børneinstitutionerne. Vi forringer uddannelsesmulighederne for de unge: manglende lærepladser, forringet økonomisk støtte til udbygningen af efg-uddannelsen, nedskæring af økonomiske tilskud til de unge under uddannelse og dermed forringede muligheder for højere uddannelse, i stedet for at vi netop i denne situation udbyggede og forbedrede den største kapital, vi har til rådighed, nemlig en højt kvalificeret, veluddannet arbejdskraft. Det vil koste penge øjeblikkeligt, men det er også en sund investering på længere sigt.

I kommuner og amter har man haft arbejdsplaner liggende gennem længere tid til rensningsanlæg, og vi har diskuteret gennem meget lang tid, at det var nødvendigt at forbedre forholdene på disse områder. Miljødebatten har også understreget, at der er en lang række områder, hvor der må sættes ind både på det offentlige og på det private område. Det er blevet klargjort, at der er virksomheder, der forurenere i ganske uhyggelig grad. Vi har det sunde, rigtige princip, at det skal være forurenere, der betaler. Men var det ikke lige så rimeligt i den nuværende situation, hvor der er arbejdskraft til rådighed, at vi stillede det absolutte krav, at nu må det sættes i gang, nu må vi forbedre på disse områder? Skulle det være nødvendigt, at samfundet investerede økonomi for at få det opfyldt, ja, så kunne det ske på den måde, at samfundet også dermed fik mulighed for indsigt i virksomhederne ved, at de tilskud, vi gav for at oprette de skader, som er forvoldt, blev stående som en samfundsinvesteret kapital.

Der er også en række andre områder, hvor der ligger behov: sygehuse og skoler diskuterede vi for en uges tid siden, ikke alene af hensyn til beskæftigelsen, men fordi det er nødvendigt at udvide her. Egnsudviklingsplaner ligger der også, og vi kan bare pege

på de store trafikinvesteringer, som har været diskuteret.

Der er altså arbejdsopgaver nok, og hvis vi ser på de millioner kroner, der bliver udbetalt i understøttelse, må vi også være enige om, at der er penge til rådighed, hvis man vil. Også den gamle boligmasse trænger i allerhøjeste grad til modernisering og sanering: alene i København er ca. 130.000 lejligheder uden bad, 10 pct. af samtlige lejligheder har ikke eget wc. Der er mange områder, hvor der kunne sættes ind, og man burde sætte ind her i stedet for at gennemføre en umulig boliglovgivning, som alene betyder større huslejer; i stedet for burde man sætte arbejde i gang og ændre de uhyggelige forhold, der eksisterer. På det sociale byggeris område kunne der også sættes ind; det bør og kan udvides, og gennem en statsfinansiering kunne man sikre, at det blev billiggjort og virkelig fremstod som et modstykke til spekulationsbyggeriet.

Fjernelse af byggemomsen ville i sig selv forøge mulighederne for investeringer i byggeriet til milliardbeløb. Indefrysning af de reelle værdistigninger på jord og fast ejendom ville bremse inflationen og dermed forbedre den almene økonomiske situation. Det ville give plads til et øget forbrug. Det kunne sikres, ikke alene ved at man ikke blandede sig i arbejdsmarkedets forhold og dermed mulighederne for lønudvikling, men også ved at man satte ind med fjernelse af moms på fødevarer og medicinalprodukter og dermed øgede forbruget i den brede befolkning.

Det er også nødvendigt i den situation at diskutere spørgsmålet om vor pensionsalder. Den skal nedsættes, ikke alene af beskæftigelsesmæssige årsager, men det er en kendsgerning, som det også er kommet frem, at kun et mindretal af LOs medlemmer når den nuværende pensionsalder på 67 år. Her ville det være rimeligt, om man i den nuværende situation satte ind.

Man taler om behovet for støtte til industrien, men vi kunne ved en fornuftig udenrigshandel, med en kritisk vurdering af vor import gavne dansk industri. Og når man så taler om, at det ville forværre, ja, ville kaste os ud i en krig, som ville påføre dansk industri skade, så må man henvise til Italien, Frankrig og England, som også i den nuværende situation har følt sig nødsaget til at se